

Yri Uusi

Jumalinen

Seisä,

Christusen Pijnasta:

Wasasa, 1784.

Prändätty Georg Wilh. Londicerildä.

1784

George III

King of Great Britain

1784

George III

Kats Jumalan Karitsa! Kristin
pääl pingoitettu, Ja kädet lä-
wistetty, Kats puhdast Karit-
sa! Kristin puus rippuwa. Hän pään-
sä alas käändä, Ja tuskas itsens
wäändä; Hän on nytt krunattu, Ja
pahoin murettu, Hywäin töidensä
tähden, Ja rippu kaikkein nähden,
Kruowärten keskellä, Jotk' myös kat-
katselle.

2.

Nytt sydän mahta kyöd, Ja kynelet
kyl wuota, Kukas nytt awun tuotta;
Eäs mahdam kysyä: Mistäs nyt le-
won saat? Kost' Jesus on näin wit-
sat, Ja surkiasu surmat, Jot' on mond'

* 2

aut-

auttanut, Ja Lain täyttänyt. Mä
surkiast duomiotta, Ja Herrald unho-
detta, Tiesin kyll ansainnen, Ham-
bain myös kiristyksen.

3.

Wan mingäs tähden näin? Sä
Kaittiwaldias Herra! Kärsit kyll mo-
nin terran, Ach! wasta Kakkabin,
Mings tähden kärsit niin? Sun suur-
ten syndeis tähden, Mä harvoitettu
olen. Tyäinen autuus sull', On Be-
resani tull', Uskos sen päälle luota,
Niin Isän awun tuotta; Sill' Beri-
pijarat, Syndis kaitk' marawat.

4.

Ach! katso Jesusta, Ja Hänen hir-
muist waiwa, Kuin sydämmest Händ'
kaiwa, Kats' Miest ja Jumala, Kuing
surkiast waiwatan, Kats' Hänen sil-
mäns sammu / Ja kuolos kirjini painu,
Kans ruumis kylmene, jok' meit raka-
stele. Hän sanoi: nytt on täntet, Ja
arawo sinull näntet', Sitte Hän nukkui-
pi, Pääns alas painapi.

5.

5.

Uch! iloitse nytt maa, Sill kaikki om-
 bi täntet', Suur rakkous meill näntet,
 Uch! maa nytt iloise Jesuxen Berestä,
 Kuin ombi ulostvuotan, Meill armon
 suuren tuottan, Nytt Ruhtinamme
 suur, On welkam maran' juur, Ja
 welka kirjan suuren, Nytt jätti ristin
 juureen, Hän meitä syntisi, Kuolemast
 pelasti.

6.

Suur kiltos Sinulle Karitsa, Luo-
 los tähden! Sua kiltän kaikkein näh-
 den, Olistän Karitsa, Ristin puus rip-
 putwa. Syntinen ilkiä minä, Edeswa-
 staja Sinä; Waikk' olen pensia, Sun
 Beres lämmitä, Kosti syndi sydänd'
 soima, Nijn Beres anda woima,
 Synnistä wapahta, Ja tustast pelasta.

7.

Uch! Herra Zebaoth, Mä etees
 mahan langen, Rukoilen nöyräst san-
 gen, Werelläs priiskota, Ilahut sy-
 dän

däntä, Minn Hawas minun parat, Ett
mahdan Sinuun turwat, Orjantap-
pur-kruunus myös. Oll' pääni kauni-
stus; Kirjoit sydämmeen juuri, Sun
hätäs waiwas suuri, Niin kiitan Si-
nua tääl, Ja ijäisesti siel.

8.

O! Taiwan Duomari, kuin hallit-
set ja näet, Ja oikein kaikk' duomitset,
Min armos minull' ain, Ja woimas
aina lain'. Oll' anna minun hukku, Ja
laistudesa nukku, Waan saata urhois-
sest, Min vastaan wihamiest. Oll' eri
minust koskan, Mut' alda kaiken tuf-
kan, Sun haawas angarat Mull le-
won andawat.

9.

Min luottamuren ain, Paimenen
tygö liene, Hän itse minua wiene Lau-
mansa seurahan, Hupaiseen paikka-
han. En Hänest koskan eri, Waikk
wuotais sydän weri, Mä haawas ra-
kastan, Ja ristik sunniotan. Sull kii-
toft,

toft, kunnia aina, Weisamaan armos
lainna; Sinua rakastelen, Ja uskos
palwelen.

10.

Nyht Almen sanotan, Nyht loppui
tämä weisu, Sull kiitos olkon Jesu!
Isän ja Hengen kans, Täsä ja kaikis
maas. Sun ihme töitäs Jumal, Oli
stän Henges woimall, Sä armos näy-
tit mull, Siit kiitost weisan sull, Ju-
malan armo suuuri, On minull annet
juuri, Siis kiitän iloifest, Nyht ja ain
ijäifest.

